

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.215 van 27 januari 2014
in de zaak A. 210.203/IX-8191**

In zake: de ARTESIS PLANTIJN HOGESCHOOL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210A bus 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

Aysun NEBIOGLU
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Christophe Vangeel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het administratief cassatieberoep

1. Het administratief cassatieberoep, ingesteld op 13 september 2013, strekt tot de nietigverklaring van het besluit nr. 2013/104 van 9 augustus 2013 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9951 van 20 september 2013 is het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 januari 2014.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen heeft in de bestreden beslissing de volgende samenvatting van de feiten gegeven:

“3.1. Verzoekende partij is tijdens het academiejaar 2012-2013 ingeschreven in de bacheloropleiding journalistiek.

Het beroep betreft de stage voor het opleidingsonderdeel ‘Journalistieke Praktijk 3’.

3.2. Verzoekende partij stelde op datum van 26 juni 2013 een intern beroep in bij de voorzitter van de interne beroepscommissie van de onderwijsinstelling.

3.3. Bij beslissing van de interne beroepscommissie op datum van 5 juli werd het intern beroep ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De interne beroepsbeslissing stelde dat de beoordeling conform is verlopen en dat er wel remediërend zou zijn opgetreden n.a.v. de opduikende problemen. Hierbij wordt opgeworpen dat bij het evaluatiegesprek de feedback door de hogeschoolmentor werd toegelicht waarbij werd gewe-

zen op de werkpunten om te kunnen slagen. Daarenboven stelt men dat nadat de student de ervaren moeilijkheden gemeld had aan de hogeschoolmentor, de hogeschoolmentor op 29 maart 2013 met de student een uitgebreid gesprek had, waarbij de student de opdracht kreeg om hierover een gesprek te vragen aan de bedrijfsmentor. De student zou dit volgens de interne beroepscommissie hebben bevestigd, maar zou het gesprek met de bedrijfsmentor niet gehouden hebben.

De beslissing op intern beroep werd tegen ontvangstmelding d.d. 5 juli 2013 en per aangetekend schrijven van 5 juli 2013 aan verzoekende partij overgemaakt.

3.4. Bij aangetekend schrijven van 9 juli 2013 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.”

Met de thans bestreden beslissing verklaart de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen het beroep ontvankelijk en gegrond, zowel wat het eerste middel (schending van de formele-motiveringsplicht), als wat het tweede middel betreft (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel).

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

4. De verwerende partij verwijt verzoekster een gebrek aan belang bij haar cassatieberoep.

Zij stelt vast dat drie cassatiemiddelen worden aangevoerd.

Met betrekking tot het eerste cassatiemiddel, gericht tegen het procesverloop bij de eerste rechter, werpt zij op dat verzoekster haar belang erbij niet *in concreto* aantoont en enkel vaag stelt dat de rechter misschien anders zou oordelen in een nieuwe beslissing indien er geen schending zou zijn van de in het cassatieberoep aangevoerde middel. Noch in de passage omtrent het belang, noch in de uitwerking van haar middelen toont zij echter aan wat de relevantie of impact was van het niet weren van de wederantwoordnota op de beslissing van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, noch hoe dit ver-

zoekster geschaad zou hebben, noch hoe een nieuwe beslissing hierdoor beïnvloed zou worden.

Met betrekking tot het tweede en het derde cassatiemiddel, die enkel het tweede voor de bodemrechter aangevoerde en gegrond bevonden middel in het vizier nemen, werpt de verwerende partij op dat de vernietiging van de beslissing van de examencommissie reeds kon plaatsvinden op loutere basis van het eerste voor de bodemrechter aangevoerde en gegrond bevonden middel, waartegen verzoekster evenwel in haar cassatieberoep geen middelen aanvoert.

Beoordeling

5. Zoals hierna zal blijken, is het eerste cassatiemiddel gegrond.

Dat middel bekritiseert de proceduregang bij de bodemrechter, namelijk de beslissing om de laattijdig neergelegde wederantwoordnota van de huidige verwerende partij niet te weren.

Het in aanmerking nemen van procedurestukken die, volgens de toepasselijke regels, moeten worden geweerd, tast de beslissing in haar geheel aan. Door zo een stuk in aanmerking te nemen, staat de rechter toe zich er bij zijn beoordeling van de zaak door te laten beïnvloeden. Verzoekster heeft dan ook een evident belang bij dit middel.

In het kader van de beoordeling van dit middel is het vervolgens volstrekt irrelevant dat verzoekster in haar andere cassatiemiddelen slechts één van de door de bodemrechter gegrond bevonden middelen bekritiseert.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

6. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel II.32, § 3, van het decreet van 19 maart 2004 ‘betreffende de rechtspositieregeling van de student, de medezeggenschap in het hoger onderwijs, de integratie van bepaalde afdelingen van het hoger onderwijs voor sociale promotie in de hogescholen en de begeleiding van de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen’ (hierna: aanvullingsdecreet).

Zij betoogt dat de wederantwoordnota van de huidige verwerende partij laattijdig werd ingediend, dat zij daarom aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen heeft gevraagd om dat procedurestuk uit het debat te weren, maar dat die bodemrechter daar niet is op ingegaan “op grond van de overweging dat verzoekster niet aantoonde dat haar procedurele rechten werden geschonden”. Daardoor voegt de bestreden beslissing, volgens verzoekster, een voorwaarde toe aan artikel II.32, § 3, van het aanvullingsdecreet.

7. In haar memorie van antwoord repliceert de verwerende partij daarop als volgt:

“Verzoekster stelt dat door het niet weren van de wederantwoordnota, de Raad voor betwisting van studievoortgangsbepalingen, er sowieso ook rekening heeft mee gehouden in het beraad.

Verzoekster staat dit op geen enkele manier. Zij toont niet aan welke elementen van de wederantwoordnota in het besluit zouden opgenomen zijn of een relevantie hebben gehad.

Evenmin toont zij aan op welke wijze zij hieruit dan een concreet belang zou kunnen putten voor het instellen van huidige procedure.”

8. In haar memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster eerst het in het verzoekschrift geschrevene en voegt daar nog het volgende aan toe:

“Het komt verzoekster voor dat van haar onmogelijk het bewijs kan worden verlangd in welke mate en hoe in de bestreden beslissing rekening is

gehouden met de laattijdige wederantwoordnota bij de globale beoordeling van het dossier. Verzoekster is immers geen deelgenoot aan het be-
raad van de administratieve rechter.

Tegelijk ziet verzoekster niet in hoe verwerende partij in haar betoog voorbij kan gaan aan de eenvoudige vaststelling dat de bestreden beslissing bovenaan pagina 2 uitdrukkelijk vermeldt dat de Raad acht heeft geslagen op ‘het verzoekschrift, de antwoordnota, de wederantwoordnota en de bij deze stukken gevoegde documenten’.

Verzoekster is van mening dat de eerste rechter niet vermocht zijn oordeel te steunen op een stuk dat uit de debatten moest worden gehouden, en dat de schending van dat verbod volstaat om de vernietiging van de bestreden beslissing te verantwoorden. Het staat daarbij niet aan de verzoekende partij om concreet aan te duiden welke overwegingen van de bestreden beslissing noodzakelijk (uitsluitend) zijn gesteund op argumenten uit de laattijdige wederantwoordnota.”

Beoordeling

9. Artikel II.31 van het aanvullingsdecreet luidt:

“De secretaris bezorgt de partijen na samenstelling van het dossier via het meest gereede communicatiemiddel :

1° een ontwerp van procedurekalender;

2° de datum, het uur en de plaats van de zitting van de Raad;

3° de samenstelling van de Raad.”

Artikel II.32 van het aanvullingsdecreet bepaalt:

“§ 1. Het in artikel II.31, 1°, bedoelde ontwerp van procedurekalender stelt de termijn vast waarbinnen:

1° het bestuur in staat wordt gesteld een antwoordnota aan de Raad en aan de verzoeker voor te leggen;

2° de verzoeker in staat wordt gesteld een wederantwoordnota aan de Raad en aan de verzoeker voor te leggen.

De in het eerste lid bedoelde termijn bedraagt voor elke partij ten minste achtenveertig uur.

De secretaris en de partijen kunnen het ontwerp in onderling overleg wijzigen. Indien geen overeenstemming wordt bereikt, wordt het ontwerp van procedurekalender definitief.

§ 2. De definitief vastgestelde procedurekalender wordt bij aangetekend schrijven aan de partijen overgemaakt.

§ 3. De antwoordnota en de wederantwoordnota worden aan de Raad en aan de tegenpartij bezorgd via het meest gereede communicatiemiddel.

Een buiten de gestelde termijn aan de Raad overgemaakte antwoordnota of wederantwoordnota wordt uit de verdere procedure geweerd.”

10. Tussen partijen wordt niet betwist dat de wederantwoordnota door de huidige verwerende partij in de bodemprocedure is ingediend buiten de termijn, gesteld door de definitief vastgestelde procedurekalender.

11. Huidige verzoekster heeft aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen gevraagd om de wederantwoordnota van de huidige verwerende partij uit het debat te weren wegens laattijdigheid. Daarop heeft de bodemrechter in de bestreden beslissing geantwoord wat volgt:

“De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij [versta: huidige verzoekster] niet aantoont dat haar procedurele rechten werden geschonden, meer bepaald toont zij niet aan dat zij daardoor de zitting niet naar behoren heeft kunnen voorbereiden. De nota van de verzoekende partij [versta: huidige verwerende partij] wordt niet uit de debatten geweerd.”

12. Het zo-even aangehaalde artikel II.32, § 3, tweede lid, van het aanvullingsdecreet, is gesteld in absolute termen. Het laat niet aan duidelijkheid te wensen over: een buiten de gestelde termijn aan de Raad overgemaakte wederantwoordnota “wordt uit de verdere procedure geweerd”. De laattijdige memorie mag bijgevolg niet als een procedurestuk in aanmerking worden genomen; ze heeft ten hoogste de waarde van een gewone inlichting omtrent nieuwe feitelijke gegevens.

In die bepaling kan geen mogelijkheid voor de rechter worden bespeurd om na te gaan of een partij in het geding door de overtreding van die regel in haar belangen werd geschaad of niet. Meer nog, deze bepaling stelt uitdrukkelijk dat alleen laattijdige overmaking van een procedurestuk aan de Raad zelf wordt gesanctioneerd met een wering uit het debat; een laattijdige overmaking aan de tegenpartij wordt niet gesanctioneerd.

13. De bodemrechter heeft de vraag van verzoekster om de wederantwoordnota uit het debat te weren afgewezen en hij heeft in de bestreden beslissing daarenboven gesteld, dat “[d]e Raad heeft acht geslagen op [...] de wederantwoordnota”.

Door de laattijdig neergelegde wederantwoordnota van huidige verwerende partij niet te weren uit het debat en derhalve het als daadwerkelijk procedurestuk te betrekken in zijn oordeel, heeft de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen artikel II.32, § 3, tweede lid, van het aanvullingsdecreet geschonden.

Daarbij staat het verder niet aan verzoekster, noch aan de Raad van State om na te gaan in welke mate de bodemrechter zijn oordeel heeft laten afhangen van het betrokken procedurestuk. Er anders over oordelen, zou betekenen dat wordt erkend dat de bepaling van artikel II.32, § 3, tweede lid, van het aanvullingsdecreet enige beoordelingsmarge laat aan de rechter wat, zoals vermeld, niet het geval is. Voor het overige valt het verweer van de verwerende partij samen met de hiervóór reeds verworpen exceptie.

14. Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit nr. 2013/104 van 9 augustus 2013 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormeld rechtscollege worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde besluit.

3. De zaak wordt verwezen naar de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, anders samengesteld.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 januari 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bruno Seutin,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Van Haegendoren